

kamrene, maa forøge Assessorernes Antal eller ogsaa gaa en anden Vej. Det er dette, der her foreslaas, nemlig at overlade til Politidirektøren at skaffe sig fornøden Assistance til Behandling af disse Sager i dette Kontor. Naar det ærede Medlem siger, at det ikke vil forslaa noget med to Fuldmægtige og en Assistent, saa ligger det jo i, at han overhovedet har en Skræk for disse ny Ansættelser, han tror straks, at de to ville blive til fire eller seks, eller hvor mange han nu mener. Men jeg tillader mig at mene, at Politidirektørens og mit Skøn er paalideligere end hans Skøn. Skulde Forholdene stille sig saaledes, at der maatte en tredje Fuldmægtig til, vel, saa maa vi ogsaa have ham, og saa bliver han lønnet af den meget store Indtægt, som disse Bøder kaste af sig. Endelig vil jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om at forøge Assessorernes Antal bemærke, at det i Modsætning til den her foreslaaede Ordning jo vil have den Mangel, at der ikke opnaas det paa-tænkte Gode for Befolkningen, nemlig at den i stort Omfang slipper for at møde i Retten.

Det ærede Medlem anførte dernæst, at Forslaget stred mod Princippet om den dømmende Magts Adskillelse fra den administrative Myndighed, og der foretog det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, en Æggedans, idet han overførte, hvad der gjaldt for Retten, fra denne paa Politiet, og hvad der gjaldt for Politiet, fra dette paa Retten. Nej, den ny Ordning strider ikke i fjerneste Maade mod Adskillelsen mellem Domsmyndigheden og den administrative Magt. Man har det her foreslaaede i Norge, hvor denne Adskillelse er gennemført. Saa vidt jeg ved, er Adskillelsen ligeledes bestemt gennemført i Tyskland, og der have de ogsaa Instituttet. Men hvad der aldeles bestemt viser, at det fornuftigvis ikke kan stride imod Princippet i den nævnte Adskillelse, er, hvad det ærede Medlem selv berørte, at man i Proceskommissionens Betænkning, naar denne kommer til at foreligge, vil genfinde dette Forelægsinstitut med Myndighed for Politimestrene til at foretage det, hvorpaa dette Lovforslag gaar ud. Det vil komme til at foreligge væsentlig i samme Skikkelse fra den Kommission, som netop er nedsat for konsekvent at gennemføre Adskillelsen mellem den dømmende Myndighed og Politimyndigheden. Sagen er, at der her ikke er Spor af Tale om nogen dømmende Myndighed, thi det er Politimesteren, der som saadan har at afgøre, hvilke Sager

der skulle for Kriminal- og Politiretten eller de offentlige Politikamre — som retter det Spørgsmaal til vedkommende: Vil du slippe for at komme for Retten, vil du slippe for Domsbehandling og i Stedet for erlægge en Bøde? Det er ikke nogen dømmende Myndighed, thi vedkommende behøver end ikke at svare paa Spørgsmaalet. Han kan tie stille, og saa først kommer den dømmende Myndighed, den har Politidirektøren intet med at gøre. — Det er et fuldstændigt Skræmmebillede, som det ærede Medlem søgte at stille op, naar han udtalte den Formening, at man ved ikke at gaa ind paa Politidirektørens Forslag udsatte sig for at blive strengere behandlet af Kriminalretsassessorerne. Det ærede Medlem talte jo selv om, hvorledes Kriminalretsassessorer ikke betænkte sig paa at censurere Politidirektøren og tilsidesætte hans Beslutninger, naar de ikke fandt dem lovlige. Saa anførte det ærede Medlem, at det fik endda være, hvis Forholdet var, at Politiet skulde i hvert enkelt Tilfælde udtrykkelig udtale et saadant Skøn, men naar det er overladt til Politidirektøren, om han vil skønne eller ikke, vil der blive gjort Personsforskul. Det ærede Medlem kan jo meget godt under denne Sags Behandling fremdrage dette Spørgsmaal, thi man vil se af Motiverne til Lovforslaget, at der i den Retning er en Forskel i Ordningen i Norge og i Preussen. I Norge er Forholdet ordnet saaledes, at Politidirektøren skal i enhver saadan Sag give vedkommende Løjlighed til at rette for sig i Mindelighed, medens det ikke er Tilfældet i Preussen. I mit Lovforslag har jeg valgt det sidste, fordi der — som det udførligt er udviklet i Motiverne — formentlig der ligger den største Hensyntagen til Befolkningen. Men, hvis det er det, det drejer sig om, kan det ærede Medlem jo søge at faa Lovforslaget ændret paa dette Punkt. Jeg vilde beklage, om det skete, men sker det, og det andet Ting gaar ind derpaa, skal Loven ikke falde af den Grund, for saa vidt som det beror paa mig.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at det er overflødigt at vedtage denne Lov, da Proceskommissionens Arbejder snart skulle være færdige. Jeg haaber ogsaa, at de inden ret lang Tid ville blive færdige. Jeg kan her kun holde mig til, hvad Proceskommissionens meget ærede Formand har udtalt for mig. Man har ganske vist sagt, at han nu skal være bleven syg, men i Henhold til hans Udtalelser skulde Kommissionen have sine Arbejder